

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

Mirella és az ekhós szekér

A szegények gyógyíre, az urak ostora

Az adott szálig: **A kormos szag nyomában**

1. A kormos szag nyomában

Mirella

A ködös tölgyes homályában a szekér kerekei fojtottan nyikorogtak az ázott avaron. Mirella feszülten markolta a gyeplőt, szemei a sűrű homályt pásztázták, miközben a hideg verejték végigcsordult a hátán. Borda a szekérderékban kuporgott, fülei hátralapultak, s halk, szaggatott horkantásokkal jelezte a sűrűből áradó gyanús zajokat. Hirtelen a fáradt lovak megtorpantak, ahogy a ködfátyol mögül előderengett a mészégető roskatag, kormos kunyhója. A fakó tetőzetet vastag moharéteg borította, a földbe vájt kalyiba oldalában pedig még mindig langyos volt a kioltott boksa szenes maradványa. A füst fojtogató, fanyar szagát a nedves pára mélyen beleitta a fák közé.

„Itt vagyunk” – suttogta a pokrócba burkolózott fiú, ahogy Mirella felsesegítette a bakról. A kereskedőnő nem pazarolt időt: megragadott egy marék korhadtszarátnokot s szenes földet, majd gyors mozdulatokkal dörzsölte be vele a szekér világosabb küllőit és a lovak fényes szőrét. Borda nesztelenül ugrott le a nedves avarra, s a kunyhó mögé osont, hogy a sűrű felől őrizze az utat.

Távolról, a gázló irányából patkók tompa dobogása verődött vissza a fák törzséről. Garai hajdúi nem adták fel a kutatást, de a gomolygó köd és a kormos mészégető szaga egyelőre elbújtatta a menekülőket. Mirella a fiút a kunyhó mélyére tolta, s a bejárat elé halmozott nyírfaágak mögül leste az erdei utat, kezét a szekér aljában rejtőző tűr markolatán tartva.